

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125200289
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125200289.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., korešpondenčná adresa D. XX, XXX XX C. - E. F., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: G. H. I. J., A. K., XXX XX L., M.: XX XXX XXX, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/4/2025-95 z 01.04.2025, jednomyseľne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Csp/4/2025-95 z 01.04.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žiadnej zo strán náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 108/2024 Z.z.“), § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) v znení účinnom od 09.06.2013, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 10.06.2013, ako aj § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 77,32 eur argumentujúc, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia nároku na zaplataenie finančného zadostučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi na ochranu spotrebiteľa. Uplatnený nárok je podľa súdu prvej inštancie daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normu na ochranu spotrebiteľov. Uzavrel, že vzhľadom na dôvodnosť uplatňovania časti nároku na zaplataenie úhrady za služby poskytované verejnosti žalovaným (v základnom konaní v postavení žalobcu), je potrebné žalobu posudzovať ako nedôvodnú. Súhlasil s argumentáciou žalovaného, že pohľadávku voči platiteľovi vyplývajúcu zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované J. I. H. G. a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 340/2012 Z. z.“) mal povinnosť uplatniť aj v prípade jej premlčania. Poukázal tiež na skutočnosť, že vo vzťahu k nároku na zaplataenie sumy vo výške 50,34 eur žalovaný zobral žalobu späť, a teda v tomto rozsahu došlo k procesnému, a nie meritórnemu ukončeniu konania, kedy by bolo súdom konštatované porušenie spotrebiteľských práv. Skutočnosť, že

žalovaný nebol v konaní úspešný ohľadom celého uplatneného nároku (zmluvná pokuta + poštovné) bola zohľadnená v rámci rozhodnutia o náhrade trov konania. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie ustálil, že žalobcovi v tomto prípade nevznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie v peňažnej forme. Výrok o trovách konania odôvodnil záverom o plnom úspechu žalovaného v konaní v spojení so zistením, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli, z dôvodu ktorého žiadnej zo sporových strán náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Vyjadril sa k základnému konaniu vo veci so sp. zn. 7Csp/50/2023 a posúdeniu miery jeho úspechu v tomto konaní. Mal za to, že základ jeho nároku je daný a vyplýva z výsledku zmieneného základného konania. Poukázal na ust. § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) ako aj na vplyv späťvzatia žaloby o sumu 50,34 eur žalovaným na výsledok základného konania. Okrem toho poukázal na viaceré rozhodnutia tunajšieho odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Odmietol argumentáciu žalobcu o absurdnosti toho, že zákonná povinnosť žalovaného vymáhať na súdoch aj premlčané pohľadávky má byť zároveň nekalou obchodnou praktikou. S napadnutým rozsudkom vyjadril súhlas, a to vrátane záveru, že pri výbere úhrad podľa medziasom zrušeného zákona č. 340/2012 Z. z. žalovaný nemá postavenie dodávateľa. Má za to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, preto žalovaný naďalej zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

6. K vyjadreniu žalovaného podal odvolaciu repliku žalobca. Poukázal na dlhodobú prax žalovaného, ktorý si vo veľkom rozsahu uplatňuje premlčané pohľadávky, čím postupuje v rozpore s § 54a OZ, čím porušuje spotrebiteľské práva a snaží sa finančne, na úkor spotrebiteľov, obohacovať. Pri analogickom použití terminológie práva, ide de facto o tzv. špeciálnu recidívu dodávateľov, a preto má za to, že je primerané finančné zadostučinenie potrebné zvyšovať a nie zamietnuť. Z týchto dôvodov navrhol odvolaniu žalobcu vyhovieť.

7. K replike žalobcu podal odvolaciu dupliku žalovaný, v ktorej zopakoval svoje tvrdenia uvedené vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrvajúc na svojich doterajších vyjadreniach prednesených k veci.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania a o nesplnení podmienok pre potvrdenie rozsudku alebo jeho zmenu (§ 387 ods. 1, § 388 CSP).

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov nastal pri rozhodnutí súdu prvej inštancie suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej

veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd spravidla dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Tento odvolací dôvod podľa odvolacieho súdu naplnený nebol, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov).

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

13. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod. 13. a 14.) svoje rozhodnutie v súdnej veci založil na závere, že cit.: „žalovaný nemá postavenie dodávateľa a vzťah medzi stranami konania bol založený zákonom a nie zo zmluvného dojednania“ následne uzavrúc, že cit.: „V prejednávanej veci mal súd za to, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko žalobca si dôvodne uplatňoval časť nároku na zaplatenie úhradu služieb poskytovaných verejnosti žalovaným. Žalovaný mal povinnosť uplatniť pohľadávku voči platiteľovi vyplývajúcu zo zák. č. 340/2012 Z. z. a to aj keď je premlčaná. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy vo výške 50,34 eur žalovaný zobral žalobu späť, a teda v tomto rozsahu došlo k procesnému, nie meritórnemu ukončeniu konania, kedy by bolo súdom konštatované porušenie spotrebiteľských práv. To že žalovaný nebol úspešný v celom uplatnenom nároku (zmluvná pokuta + poštovné) bolo zohľadnené v rámci rozhodnutia o náhrade trov konania. Súd má teda za to, že žalobcovi v tomto prípade nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie v peňažnej forme.“. S tu citovaným právnym posúdením sa však odvolací súd nestotožňuje.

14. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú aplikačnú prax (por. napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/93/2017-45 zo dňa 29.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove 1Co/10/2022 – 48 zo dňa 10.05.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/26/2022 – 81 zo dňa 19.07.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/18/2022 – 48), v zmysle ktorej je nutné právny vzťah medzi stranami sporu kvalifikovať ako spotrebiteľský. Tunajší odvolací súd už v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3CoCsp/1/2024 medzi identickými stranami sporu, ale v opačnom postavení posúdil ich vzťah ako spotrebiteľský, keďže aj v prípade G. H. I. J. ide pri tzv. vysielacej službe, pokiaľ ju žalobca neprijal na obchodné účely (tiež profesiu či zamestnanie), čisto o spotrebu služby, teda služby majúcej spotrebný charakter. Samotný fakt, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie predmetnej vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojim spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré má potenciál ovplyvniť v budúcnosti posudzovanie obchodných praktík J., či nie sú nekalé. Jedná sa teda o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej

inštitúcii. Právny názor, že inštitút tzv. koncesionárskych poplatkov je založený na spotrebiteľskom právnom vzťahu vyplýva ako z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/8/2023, tak aj z ďalších rozhodnutí tohto odvolacieho súdu (por. sp. zn. 1Co/10/2022, 2Co/154/2018, 5Co/18/2022, 6Co/13/2022, 7Co/66/2018, 8Co/5/2022, 10Co/38/2022, 13Co/23/2022, 19Co/26/2022, 22Co/39/2022 a 24Co/84/2018). Dôvody, pre ktoré je potrebné vzťah medzi stranami sporu považovať za spotrebiteľský, odvolací súd detailne rozobral v už spomínanom rozhodnutí č. k. 3CoCsp/1/2024–73 z 08.07.2024 vydanom v konaní s identickými stranami sporu, z dôvodu ktorého aj s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania odvolací súd ďalej na toto rozhodnutia a jeho odôvodnenia poukazuje.

15. Súd prvej inštancie správne ustálil, že podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na priznanie finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., resp. podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Nesprávne však uzavrel, že v prejednávanej veci táto podmienka naplnená nebola. Podľa odvolacieho súdu porušenie spotrebiteľského práva žalovaným bolo konštatované v základnom konaní vedenom sp. zn. 7Csp/50/2023, a rovnako tak aj odvolacím súdom v jeho rozsudku vydanom pod sp. zn. 3CoCsp/1/2024, v rámci ktorého si žalovaný (vystupujúci v základnom konaní ako žalobca) voči žalobcovi (v základnom konaní vystupujúceho v postavení žalovaného) nedôvodne uplatnil minimálne nárok zaplataenie pokuty 17,- eur a úhrady poštovného vo výške 2,10 eur, z dôvodu nedodržania podmienok vyplývajúcich z § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. s prihliadnutím na obsah primárneho práva Európskej únie (čl. 38 Charty základných práv EÚ), nakoľko žalovaný nevyzval žalobcu riadne na zaplataenie úhrady v lehote 60 dní od zistenia omeškania so zaplataením úhrady. Obrana žalovanej o zákonnej povinnosti uplatniť nárok na zaplataenie úhrady, s ktorou je platiteľ v omeškani, pokuty a poštových sadziieb v zmysle § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z. nemôže obstať pokiaľ neboli splnené podmienky ako pre uplatnenie pokuty, čo už bolo vysvetlené vyššie, tak aj pre uplatnenie úhrad, ktorých sa dotýka premlčanie, na ktoré je nutné v spotrebiteľských právnych vzťahoch zmysle § 54a OZ prihliadať ex offio, t. j. aj bez námietky povinnej sporovej strany. Odvolací súd prízvukuje, že právne normy obsiahnuté v právnom poriadku nemožno uplatňovať izolovane, t. j. bez akejkoľvek spojitosti s inými právnymi normami v ňom obsiahnutými, ale naopak je potrebné ich vykladať vo vzájomnej súvislosti, nakoľko právny poriadok ako taký tvorí jeden celok. Berúc do úvahy tieto skutočnosti má odvolací súd za to, že základ nároku žalobcu bol v súdenom prípade daný.

16. Za stavu, keď súd prvej inštancie nepriznal vzťahu medzi stranami sporu relevantnú opodstatnenosť spotrebiteľského vzťahu a nevzhladol porušenie spotrebiteľské práva žalovaným, ktoré bolo bezpochyby konštatované v rozhodnutí tunajšieho odvolacieho súdu č. k. 3CoCsp/1/2024 – 73 z 08.07.2024, v dôsledku čoho možno považovať nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia voči žalovanému za dôvodný, došlo k závažnej procesnej vade majúcej za následok nesprávny postup súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého súd prvej inštancie nevyhodnocoval ani intenzitu porušenia práva žalobcu, ani jeho dopad na uplatnený nárok, vzhľadom na čo napadnutý rozsudok neobsahuje ani žiadnu úvahu k do úvahy pripadajúcej výške finančného zadosťučinenia.

17. Náprava uvedených pochybení súdu prvej inštancie vyžaduje takú mieru ingerencie odvolacieho súdu, ktorá by v skutočnosti mala za následok aj nahrádzanie činnosti súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok zrušil a postupom podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať, dôsledne posúdiť danosť uplatneného nároku vo vyššie naznačených intenciách tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, a nadväzne na to, na základe svojej úvahy posúdiť dôvodnú výšku finančného zadosťučinenia, a to s ohľadom na mieru a intenzitu porušenia spotrebiteľského práva žalovaným ako aj s ohľadom na individuálne okolnosti prejednávanej veci, tak aby táto bola adekvátna a postačujúca na splnenie účelu, ktorý tento inštitút spotrebiteľského práva sleduje (t. j. satisfakčný pre spotrebiteľa a tiež sankčný, resp. odradzujúci pre dodávateľa). Následne je súd prvej inštancie povinný vo veci znova rozhodnúť a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v jeho rozhodnutí (§ 391 ods. 2 CSP).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania (aj dovolacieho) bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 3 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).